

A Bécsi Kettős

1. A NAGY-SZALMAKALAP

Jöttem vissza, most utoljára nyáron, a Práter fái alatt, ahol ki van írva, festett táblán, hogy ezt saját felelősségére teszi, aki teszi. Nem vártam meg Bécs város nagydíjának fő futamát, a döntőt. Jacinthe, Comanchero, Miss Lord, Belissa, Laramie Max után — és ők se —: nem érdekeltek a lovak; ők maguk sem „érdekeltek”; mit kerestem ott? Ma, június 24-én, vasárnap, főleg nagyon hangzott a magyar „... zdmeg”, sok elhízott, kövér alak zengett anyai és apai nyelvemen; semmi nem volt ugyanaz, mint amikor Jacinthe üzent, Szpéró „testvére”, csak nem pontosan üzente, hogy tedd meg a hármas befutót ezer schillinggel, úgy, ahogy a Traber Zeitungban áll, és harmincegyezer schillinget nyersz. Na, és ha harmincegyezer schillinget nyertem volna?! Namostmár, és ami a még híresebb újságokat illeti? Ahol világorradalmakat hirdettek meg? És egy mi lett belőlük? Ugyanaz a „... zdmeg” kiabálás, ugyanazok az emberek, még rosszabbak, jobbak, nem sokkal jobbak, legalább a bécsi Traber Zeitung nekem mindig a jobb és bal világorradalmaktól és nagy jóléttől mentes újság marad. Hat futamról tudnék beszámolni, de inkább elmondom, hogy „férfiasan” becsomagoltam — jól néz ki a bőrönd, a két táska, jól van leragasztgatva leukoplaszttal a zeneszerszám! —, és jöttem haza a Rasumofsky utcán, és most itt vagyok, várom ehhez az utazáshoz az utolsó telefont otthonról, rekord, hogy találtam egy dugi Zypfer doboz sört a saját táskámban, „... zdmeg”, ki gondolta, hogy ott van, ehhez is haza kell menni, hogy az ember a saját táskáját jobban megnézzé. De hogy hazamegyek, kezembe fog ülni újra Aliz, beteg lábú tojó verebem, vissza fog fogadni, mint a régi rend, és a szeles csillagokra ugyan nem, de a kalitkatálcájára kikönyökölhetnek, és itt akkor — ott akkor — mintha Comancherót nézném, Miss Lordot, Cleopatra Fortunát, Lord Bangs futna valahol a mezőny közepén, Achille Lauro nem sértett jogú hajó lenne, és csak annyi volna, hogy a Nagy-féle szalmakalapot — ez a „Nagy” itt a nagy kalapos, vagy a nagy kalaposok egyike — nem tehetném fel, Alizék csak a megszokottat tudják elviselni. Én el tudom viselni a szokatlant is, mert tudok a halálról, tudtam megannyi évtizeden át, hogy nyilván nem fog örökké tartani, amiben oly sokaknak oly jól ment, és oly sokan készültek rá, hogy majd aztán menjen nekik jól. Én sehol se vagyok, még köztük se, tőlük se eminnen, se amonnan. Ellopnak, Párizsban, mint egy kabátot, Kölnben Szpéróm hirtelen ott van egy templom kapuja fölött mozaikként, és szól hozzám: nem azt mondja, „ne bándd, hogy tizenegy évig kitarottál mellettem”, mit tudja ő azt, mit tud ezekről a dolgokról, se Venice Crown, Coupe Denmark — Hamlet! Hamlet! —, Express Lobell, Bellino Hanover nem juthat eszébe. Azt mondja csak: „Nehragugy, nehragugy”, ilyesmit mond, „nemhitek hozdvisz”, nem mehetek

vissza hozzád — bruohk, hruobkhh!, mondják a lovak, ahogy elvágatnak Spadernával, Plschekkel, Übleissel, Doppler juniorral a kocsiban előttem, el Pert Qui, Aramis, Martell Guy, Wallturno — ó, könnyeim elkezdik! Wallturno! Szpéró, drága cicz! Nem, nem tudok mit mondani, Szpéró mása, nem mása, ott a kölni Severin templom mozaikcímerén, itt annyi dolog van, ami miatt nem mehetek vissza hozzád, oda, ahol sosem voltam: például: nem kaptam még rákot, nem ütött el az N vagy a D vagy az O járat, nem szakadt le velem Szent Lajos Lánchídja. De a paták, a por, a tömeg kiabálása, az egész kocsiverseny, bécsi Krieau, azt mondja nekem, várjak, nemsokára, csak egy kicsit várjak még, aztán meglesz a befutó, teljes mezőny, Ti mindannyian, Szpéró, Samu, Flóri, Csucusu, Tili, Éliás, Pipi Néni, Poszi, Pepi, Tóni, majd Alíz, Böbe, , , , karmok nyoma, paták nyoma, Tutu, Bloody Meadow, Angelo von Hirsch, Rudi, Gida, Nyuszi, Berci, Csutora, Mokka, Tódor, Lord Bangs, meglesz, az egész mezőny célfotósan át fog szaladni a célvonalon, s a képek elégnék.

2. A BÚCSÚREGGEL

Még egyszer kicsit végignézek rajtatok, ahogy kinyitom a Traber Zeitungot, nézem előbb, épp-úgy, még egyszer, ahogy Konrad Spaderna Alamo Mystere mögött a könnyű kocsiban ott ül, és a Repülő-derbyt megnyeri. Fehér felső, kék elefántok, ez a szerelése. Még egyszer elgondollak titeket, ahogy már haza, a hozzám legközelebbi bizonytalanba, megyek, indulok este, az előbb a telefon — nem sok jót ígért. El is tartottam kicsit a fülemtől, huszonnégy szerencsétlen év — szerencsétlen? vagy mit lehet mondani? én nem tudom, mit —, zengett rám, kiáltozott rám a vonal túlsó végéről. Hibáim visszazáporoztak, Kafka, gondoltam, más nevek, gondoltam neveket, hiába, ez van velem, ez velem van, hiába minden név. A saját életem nevei záporoztak a kagylóból, mint egy zuhany rózsája, szórta közelből, nagyon közelből a kagyló a rosszat, ami nyilván rám háramoltatható, ami, ennyi azért tény, nekem valami oknál fogva ki kell, hogy jusson, kijuthat. Nem kéne? Nem tudom. Nézem még egyszer képzeletben a fákat, melyek alatt, mint ki van írva Krieau felé a Práter sarkán, saját felelősségemre megyek: ágak szakadhatnak le, nyilván. Megyek, megyek haza. Nézlek titeket, még egyszer, kicsit, Awio Dewar, Gina Karina, My Pride, hallom, zsongásból a hátam mögül, mit gondolsz My Pride-ről, kérdi valaki a másikat. De jó lenne akár csak ezt is megbeszélni otthon! Bár minden meglesz, ha-ha, amennyiben. Él Alíz. Itt kis gyertya fog égni érte, valaki odateszi. Alíz a kezemben fog hasalni megint, érzem lábának apró-tagolt érintését, nézem szemét, mely ugyanazt, ugyanazt mondja. Samu fűrödni fog a szőnyegen a tál vízben. Igen, igen. A telefon csendes, még az itteni közértembe is elmegyek, elfogyasztom az egyszerű reggelit az egyszerű helyiségben, Medina Maxina, Baron Atlantic, Szpéró, Samu, For Ever Freight, Alíz, nézem, nézem mindezt, igen, Örök Teher, For Ever Freight, így kell lenni.